

KOMENTÁŘ SEDMÝ: VRAŽEDNÁ HISTORIE ČÍNSKÉ KOMUNISTICKÉ STRANY

ÚVOD

Pětapadesátiletá historie Čínské komunistické strany je psána krví a lží. Příběhy, skryté za touto krvavou historií, jsou nejen nezměrně tragické, ale také málo známé. Za vlády ČKS bylo zabito 60–80 milionů nevinných Číňanů, po kterých zůstaly rozvrácené rodiny. Mnoho lidí nemohlo v průběhu novodobých čínských dějin přijít na to, proč ČKS vůbec zabíjí. Dnes strana pokračuje v brutálním pronásledování praktikujících Falun Gongu a současně střelbou rozhání protestující davy v Chan-jüanu. Lidé znovu přemýšlejí, zda někdy přijde den, kdy se ČKS naučí mluvit slovy spíše než zbraněmi.

Mao Ce-tung shrnul smysl kulturní revoluce takto: „... když svět překoná chaos, přijde mír, po 7 až 8 letech však musí být chaos znovu nastolen.“¹ Jinými slovy, politická revoluce by měla nastat každých 7 nebo 8 let a v tomto cyklu by také měly být povražďeny masy lidí.

V pozadí masakrů ČKS je její podpůrná ideologie a praktické zájmy.

Ideologicky ČKS věří v „diktaturu proletariátu“ a „nepřetržitou revoluci pod diktaturou proletariátu“. Proto, když ČKS převzala moc nad Čínou, zabila velkostatkáře, aby „vyřešila“ problémy s výrobou v zemědělských oblastech, a zabila „kapitalisty“, aby dosáhla cíle komerční a průmyslové reformy a „vyřešila“ tak výrobní vztahy ve městech. Když byly tyto dvě třídy odstraněny, byly ekonomické problémy v podstatě „vyřešeny“. Také problém filozofické a ideologické „nadstavby třídního boje“ volal po masakru, který by jej „vyřešil“. Potlačení opoziční strany Chu Fenga² a antipravičácké hnutí odstranilo intelektuály. Zabíjení křesťanů, taoistů a buddhistů „vyřešilo“ náboženské problémy. Hromadné vraždění během kulturní revoluce kulturně a politicky potvrdilo vedoucí roli ČKS ve společnosti. Masakr na náměstí Tchien-an-men vláda použila, aby předešla politické krizi a zároveň umlčela všechny eventuální demokratické požadavky. Pronásledování Falun Gongu slouží k tomu, aby se „vyřešila“ otázka víry a tradičních způsobů léčení. Spáchání těchto zločinů bylo pro ČKS zcela nezbytné, chtěla-li posílit svou moc a udržet si nadvládu tváří v tvář nekončící finanční krizi (když se ČKS dostala k moci, ceny začaly astronomicky stoupat a po kulturní revoluci se čin-

---

1 Dopis, který napsal Mao Ce-tung své ženě Ťiang Čching (1966).

2 Chu Feng, vědec a literární kritik, byl protikladem sterilní literární tvorby ČKS. V roce 1955 byl vyloučen ze strany a odsouzen ke 14 letům vězení.

ská ekonomika téměř rozpadla), krizi politické (někteří lidé nenásledovali nařízení strany, jiní zase chtěli se stranou sdílet politická práva) a krizi přesvědčení (rozpad bývalého Sovětského svazu, politické změny ve východní Evropě a otázka Falun Gongu). Kromě případu Falun Gongu byla všechna tato politická hnutí použita na oživení zlého ducha ČKS a jeho touhy po revoluci. Čínská komunistická strana také použila tato hnutí na prověření svých členů a odstranění těch, kteří nesplňovali její požadavky na loajalitu.

Zabíjení je pro stranu nezbytné z praktických důvodů. ČKS začala jako skupina vrahů a lotrů, kteří zabíjeli, aby získali moc. Jakmile byl jednou tento precedens ustaven, nebylo pro ně návratu. Neustálý teror byl nutný, aby zastrašil lidi a přinutil je přijmout absolutní vládu ČKS.

Na povrchu se může zdát, že ČKS byla „nucena zabíjet“ a že různé incidenty se odehrály proto, aby podráždily temnou stránku strany a spustily vražedné mechanismy ČKS. Ve skutečnosti ČKS uspokojuje svou touhu po lidské krvi a tyto incidenty jí umožňují tuto potřebu zakrýt. Bez těchto bolestivých lekcí by si lidé mohli začít myslet, že se ČKS zlepšuje, a mohli by požadovat demokracii, stejně jako ji žádalo idealistické studentské hnutí v roce 1989. Masakry, opakující se každých 7 nebo 8 let, slouží k tomu, aby lidé znovu zažili pocity hrůzy a také aby byly varovány mladší generace. Kdokoli soustředí své úsilí proti ČKS, staví se proti její absolutní nadvládě nebo chce říci pravdu o její roli v čínské historii, ochutná „železnou pěst diktatury proletariátu“.

Zabíjení se pro ČKS stalo jednou z hlavních podmínek pro udržení moci. Jak rostly krvavé dluhy, které na sebe strana uvalila, přestala existovat možnost, že by se vražedného mechanismu vzdala. Lidé by si ihned dodali odvalu, aby se straně za spáchané zločiny začali mstít. Ani obrovský objem spáchaných vražd nebyl dostačující; vraždění se muselo provádět nejbrutálnějšími způsoby, aby byl strach vzbuzený v lidech co nejsilnější, a to hlavně v počátečním období, kdy strana ustavovala svou vládu.

Vláda záměrně vybírala cíle pro likvidaci náhodně a nesmyslně, aby se žádná skupina lidí necítila bezpečně. V každém politickém boji, který zahájila, uplatňovala ČKS strategii genocidy. Vezmeme za příklad „potlačení kontrarevolučního hnutí“. To nemělo za úkol odstranit zpátečnické chování lidí, ale prostě a jednoduše zlikvidovat ty, které strana označila za „kontrarevolucionáře“. Jestliže někdo pár dní sloužil v armádě Kuomintangu, tak (i když poté, co se ČKS dostala k moci, neudělal vůbec nic

politického) byl tento člověk stejně popraven, kvůli své „reakcionářské minulosti“. Aby v průběhu pozemkových reforem ČKS odstranila „kořen problémů“, často neváhala vyhladit celé statkářské rody.

Od roku 1949 trpěl pronásledováním ČKS každý druhý občan Číny. Podle odhadů zemřelo nepřirozenou smrtí 60–80 milionů lidí. Tento údaj dalece převyšuje součet všech mrtvých v obou světových válkách.

Stejně jako v dalších komunistických zemích součástí svévolného zabíjení ČKS je také likvidace vlastních členů a funkcionářů s cílem odstranit disidenty, kteří před stranickými principy dávají přednost hodnotám lidskosti. Ve snaze zůstat „nepřemožitelnou tvrzí“ si strana vybírá oběti mezi běžnými občany i mezi „svými“.

Ve většině zemí se o sebe lidé navzájem starají a mají se rádi. Mají úctu k životu a pociťují důvěru a vděčnost k vyšší moci. Na Východě mají lidé rčení: „Nečiň jiným, co nechceš, aby oni činili tobě.“³ Na Západě se říká: „Miluj bližního svého jako sám sebe.“⁴ Komunistická strana ale naopak hlásá: „Historie všeho, co doposavad ve společnosti existovalo, je historií třídních bojů.“⁵ Aby tyto „boje“ uvnitř společnosti byly stále živé, musí být podněcována nenávisť mezi lidmi. ČKS nejenže zabíjí lidi, ale také je navádí, aby se zabíjeli navzájem. Snaží se, aby byli stále obklopeni násilím, a tím pádem méně vnímali utrpení druhých. Tím, že je často vystavuje nelidské brutalitě, chce docílit, aby se lidé stali otupělými vůči násilí a soustředili se jen na to, aby sami nebyli pronásledováni. Tyto „lekce“, násilně vnucené lidem, umožňují ČKS udržet si nad nimi vládu.

Kromě toho, že zničila bezpočet lidských životů, ztročila Čínská komunistická strana také duši čínského národa. Velké množství lidí si zvyklo reagovat na hrozby ČKS vzdáním se svého přesvědčení a celé své osobnosti. Duše těchto lidí zemřely – což je horší a hrůznější než smrt fyzická.

I. HRŮZOSTRAŠNÝ MASA KR

Předtím, než se ČKS dostala k moci, Mao Ce-tung napsal: „Na reakcionáře ani na jejich aktivity rozhodně nebudeme uplatňovat politiku dobré

---

3 Konfuciovy *Hovory*.

4 *Bible*, Leviticus 19:18.

5 Marx, *Komunistický manifest* (1848).

vůle.“⁶ Jinými slovy, už před tím, než ČKS převzala moc nad Pekingem, byla rozhodnuta vést tyranii pod eufemismem „lidové demokratické diktatury“. Uvedme několik příkladů.

POTLAČENÍ REAKCIONÁŘŮ A POZEMKOVÁ REFORMA

V březnu roku 1950 vydala ČKS „Příkazy k úplnému potlačení reakcionářských živlů“, známé také jako hnutí na „potlačení reakcionářů“.

Na rozdíl od všech císařů, kteří poté, co byli korunováni, udělili amnestii s platností po celé zemi, ČKS v okamžiku, kdy získala moc, začala zabíjet. Mao Ce-tung v jednom dokumentu řekl: „Ještě stále jsou místa, kde se lidé neodvažují veřejně zabíjet reakcionáře ve velkém.“⁷ V únoru 1951 ČKS prohlásila, že kromě provincie Če-ťiang a Jižní An-chuej „by ostatní oblasti, které nezabíjejí dostatečně – především velká a středně velká města –, měly pokračovat v zatýkání a zabíjení v co největší možné míře a jen tak nepřestávat...“. Mao dokonce doporučil, aby „jak budou postupně reakcionáři zabíjeni, byla v zemědělských oblastech zabita průměrně 1/1000 veškeré populace, ve městech by to mělo být o něco méně“⁸. Tehdejší čínská populace sestávala z 600 milionů lidí; tento Maův „vladařský příkaz“ by tedy zapříčinil minimálně 600 000 mrtvých. Nikdo neví, odkud se tento poměr 1/1000 vzal. Nejspíše pouze z rozmaru se Mao rozhodl, že 600 000 životů bude stačit na vytvoření atmosféry strachu mezi lidmi – a tak jich právě tolik nařídil zabít.

ČKS si nelámala hlavu tím, zda si ti, co zemřeli, zasloužili zemřít nebo ne. „Nařízení Čínské lidové republiky o trestání reakcionářů“, vydané v roce 1951, hlásalo, že i ti, kteří „šíří fámy“, mohou být „ihned popraveni“.

Souběžně s potlačováním reakcionářů se také ve velkém odehrávala pozemková reforma. ČKS takové reformy zahájila již dříve, v oblastech, které okupovala koncem 20. let. Na povrchu připomínaly ideály této reformy období Nebeské říše Tchaj-pching⁹, kde měla být půda přerozdělena tak, aby

---

6 Mao Ce-tung, *Lidově demokratická diktatura* (1949).

7 Mao Ce-tung, „Musíme naplno propagovat [potlačení reakcionářů], aby každá rodina byla informována.“ (30. březen 1951)

8 Mao Ce-tung, „Musíme na reakcionáře udeřit tvrdě a přesně.“ (1951)

9 Nebeská říše Tchaj-pching, známá také jako Tchajpchingská rebelie, byla jedním z nejkrvavějších konfliktů v čínské historii. Šlo o bitvu mezi silami imperiální Číny

na ní každý mohl hospodařit. Ve skutečnosti byla tato reforma jen zámin-
kou pro zabíjení. Čtvrtý nejvyšší funkcionář v ČKS Tchao Ču zavedl pro
pozemkovou reformu slogan: „Každá vesnice krvácí, každá domácnost bo-
juje“, čímž chtěl naznačit, že velkostatkáři musejí být na venkově vyhlazeni.

Pozemkové reformy se dá dosáhnout i bez zabíjení. Tchajwanská vlá-
da provedla pozemkovou reformu tak, že pozemky od statkářů odkoupila.
Ale členská základna ČKS vzešla ze zločineckých kruhů a z prostředí
lumpenproletariátu. Tito lidé uměli pouze krást a přirozeně se potřebovali
zbavit svých obětí, aby jim jejich zločiny nemohly nikdy oplatit.

Nejběžnější způsob zabíjení během pozemkové reformy byl znám jako
„bojové shromáždění“. ČKS vykonstruovala zločiny a obvinila z nich vel-
kostatkáře anebo vlastníky půdy. Veřejnost byla tázána, jak by měli být
potrestáni. Do davu byli nastrčeni členové komunistické strany nebo ag-
resivní jedinci, kteří křičeli: „Měli bychom je zabít!“, a velkostatkáři a bo-
hatí farmáři pak byli na místě zabiti. V té době byl kdokoliv, kdo ve ves-
nici vlastnil půdu, nazýván „tyranem“. Ti, kteří využívali venkovany, byli
„sprostí tyraní“; ti, kteří pomáhali s opravami veřejných zařízení, darovali
peníze na vzdělání a na přírodní pohromy, byli „laskaví tyraní“; a těm,
kteří se nijak neprojevovali, se říkalo „klidní tyraní“. Rozdělení nemělo
žádný význam. Všichni „tyraní“ byli ihned popraveni, bez ohledu na to,
do které kategorie patřili.

Na konci roku 1952 ČKS oznámila počet „reakcionářských jedinců“,
které zabila: přes 2,4 milionu lidí. Celkový počet mrtvých – včetně vlád-
ních úředníků Kuomintangu na úrovních kraje a nižších a vlastníků půdy
– byl minimálně pět milionů.

Potlačení reakcionářů a pozemková reforma měly tři přímé dopady. Za
prvé – byli odstraněni místní úředníci, volení v minulosti zástupci exis-
tujících autonomních skupin. ČKS zabila všechny vážené lidi ve vesnici
a místní nezávislé vůdce a na jejich místo dosadila členy strany. Za druhé
– kradením a rabováním pro sebe strana získala obrovské bohatství. Do
třetice – civilisté byli k smrti vystrašeni brutálním potlačováním statkářů
a vlastníků půdy.

---

a těmi, kdo byli inspirováni samozvaným mystikem kulturní skupiny Hakka, Chung
Siou-čchüanem, který konvertoval ke křesťanství. Odhaduje se, že zemřelo nejméně
30 milionů lidí.

„KAMPAŇ PROTI TŘEM ZLŮM“ A „KAMPAŇ PROTI PĚTI ZLŮM“

Potlačení reakcionářů a pozemková reforma ovlivnily především venkov, zatímco následnou „Kampaň proti třem zlům“ a „Kampaň proti pěti zlům“ lze považovat za souběžnou genocidu ve městech.

„Kampaň proti třem zlům“ začala v prosinci 1951 a zaměřila se na korupci, plýtvání a byrokracii. Někteří zkorumpovaní členové ČKS byli popraveni. Krátce poté ČKS svedla korupci vládních úředníků na údajné „pokoušení“ ze strany kapitalistů. Současně byla v lednu 1952 zahájena „Kampaň proti pěti zlům“ – proti uplácení, daňovým únikům, rozkrádání státního majetku, podvodům na vládních zakázkách a špionáži státních ekonomických informací.

„Kampaň proti pěti zlům“ se v podstatě týkala zabavování majetků kapitalistů či spíše jejich loupežného vraždění. Čchen I, starosta města Šanghaje, v té době přijímal každý večer hlášení svých podřízených, usazen na pohovce se šálkem čaje v ruce. Poklidně se jich ptal: „Tak kolik parašutistů jsme dnes měli?“ Čímž myslel: „Kolik kapitalistů spáchalo sebevraždu skokem z výškových budov?“ Nikdo z kapitalistů nemohl této kampani uniknout. Bylo po nich požadováno, aby platili daně, kterým „se vyhnuli“ v období Kuang-sü (1875–1908) za dynastie Čching (1644–1911), tedy v době, kdy byl založen Šanghajský obchodní trh. Kapitalisté si nemohli dovolit platit takové „daně“ ani s využitím všech svých zdrojů. Neměli jinou možnost než ukončit svůj život, ale neodvažovali se skočit do řeky Chuang-pchu, protože kdyby se nenašla jejich těla, vláda by je nařkla, že odletěli do Hongkongu, a jejich rodina by zůstala zodpovědná za nezaplacené „daně“. Kapitalisté místo toho raději skočili z vysoké budovy. Zůstalo po nich tělo a ČKS měla důkaz, že jsou opravdu mrtví. V té době se lidé neodvažovali chodit podél vysokých budov z obavy, že by je mohlo rozdrtit tělo někoho, kdo vyskočil z okna.

Podle sbírky *Fakta o politických kampaních od založení ČLR*, kterou v roce 1996 vydaly společným úsilím čtyři vládní ústavy včetně Centra pro výzkum historie ČKS, bylo během „Kampaně proti třem zlům“ a „Kampaně proti pěti zlům“ uvězněno více než 323 100 lidí a přes 280 jich spáchalo sebevraždu nebo zmizelo. V roce 1955, během „kampaně proti Chu Fengově straně“, bylo zatčeno přes 500 lidí, přes 60 jich spácha-

lo sebevraždy a 12 zemřelo nepřirozenou smrtí. V následném „potlačení reakcionářů“ bylo popraveno více než 21 300 lidí a 4 300 lidí spáchalo sebevraždy nebo zmizelo.

VELKÝ HLADOMOR

Nejvyšší úmrtnost byla zaznamenána během čínského Velkého hladomoru, těsně po Velkém skoku vpřed¹⁰. Kapitola „Velký hladomor“ z knihy *Záznamy dějin ČLR* vydané v únoru 1994 státním vydavatelstvím Červená zástava uvádí: „Počet nepřirozených úmrtí a redukováných narození v letech 1959–1961 je odhadován na 40 milionů ... Tento pokles čínské populace o 40 milionů je pravděpodobně největším hladomorem na světě v tomto století.“

ČKS udělala z Velkého hladomoru „tříletou přírodní pohromu“. Ve skutečnosti však bylo po tyto tři roky klidné počasí, bez velkých záplav, období sucha, hurikánů, tsunami, zemětřesení, mrazů, krupobití nebo přemnožení sarančat. „Pohroma“, o které je řeč, byla způsobena člověkem. Kampaň Velkého skoku vpřed vyžadovala, aby se každý Číňan zapojil do výroby oceli, a rolníci byli donuceni, aby svou úrodu nechali shnít na polích. Úředníci v každé oblasti přesto stupňovali požadavky na zemědělské výnosy. Che I-žan, nejvyšší úředník výboru ČKS v Liou-čou, osobně zfalšoval výnosy úrody, když přišel se šokujícími 65 000 kilogramy rýže vypěstované na 1 mu¹¹ v kraji Chuan-ťiang. Toto se stalo po Lušanském plenárním zasedání, kdy vrcholila protipravičácká kampaň. Aby ČKS ukázala, že má vždy pravdu, zabavila úrodu jako daň z přemrštěných výnosů. Následkem toho byly vesničanům zabaveny příděly zrní, semen a hlavních plodin. Když však nebylo požadované množství stále dosaženo, ČKS obvinila vesničany, že svou úrodu skrývají.

Che I-žan jednou řekl, že se pokusí vyhrát závod o nejvyšší výnosy, bez ohledu na to, kolik lidí v Liou-čou zemře. Někteří vesničané byli v té době již na pokraji svých sil a skrývali poslední hrstky rýže v septikových nádržích. Stranický výbor v Sü-le v kraji Chuan-ťiang dokonce zakázal

---

10 Velký skok vpřed (1958–1960) byla kampaň ČKS k prudkému rozvinutí průmyslu, především výroby oceli. Byla široce vnímána jako celonárodní ekonomická katastrofa.

11 Čínská jednotka plošné míry. 1 mu = 667,7 m².

vesničanům vařit, aby jim znemožnil jíst úrodu. Strážníci v noci hlídali vesnice. Jakmile spatřili někde hořet oheň, ihned provedli štáru a prohledali dům. Mnoho vesničanů se proto neodvážilo vařit ani divoce rostoucí zeleň nebo kůru a zemřelo hlady.

Kdykoliv v historii nastalo období hladomoru, vláda zásobila oběti rýžovou kaší, rozdávala úrodu ze svých sýpek a dovolila obětem před hladomorem utéci. Avšak ČKS považovala útěk obětí před hladomorem za zostouzení své prestiže a nařídila hlídkám, aby zablokovaly silnice, a nikdo nemohl před hladomorem uniknout. Každý, kdo se pokoušel vzít zrní ze skladů, kde byla úroda uložena, byl označen za kontrarevolucionáře a zastřelen. Vesničané hladověli v provinciích Kan-su, Šan-tung, Che-nan, An-chuej, Chu-pej, Chu-nan, S'-čchuan a Kuang-si. Přesto byli stále nuceni pomáhat při zavlažování, stavění hrází a výrobě oceli. Mnoho jich při práci zkolabovalo, padlo na zem a už nikdy nevstalo. Umíraly celé rodiny najednou a ti, kteří přežili, neměli sílu pohrbit mrtvé. Jak vymíraly rodiny jedna po druhé, vymřely celé vesnice.

V období nejvážnějších hladomorů v čínské historii, předtím, než se ČKS dostala k moci, se stávalo, že rodiny vyměnily své děti za jídlo, ale nikdo nikdy nejedl vlastní děti. Za vlády ČKS byli lidé nuceni jíst ty, kdo zemřeli, zabíjet a jíst ty, kdo byli na útěku z jiných oblastí, a dokonce zabíjet a jíst své vlastní děti. Spisovatel Ša Čching píše ve své knize *I Si Ta Ti Wan (Skrutá země v zátoce bažin)*: V období Velkého hladomoru žil v jednom domě otec se synem a dcerou. Jednoho dne otec vyhnal dceru ven, a když se vrátila, nikde neviděla svého mladšího bratra. V kotli však plaval bílý tuk a vedle kamen ležela hromada kostí. O několik dní později otec nosil vodu do kotle a volal na dceru, aby šla k němu blíž. Dívka byla zděšena a skrývající se za dveřmi prosila svého otce: „Tatínku, prosím tě, nejez mě. Mohu nasbírat dřevo na oheň a uvařit ti. Když mě sníš, nikdo jiný to pro tebe neudělá.“

Celkový rozsah a počet takových tragédií není znám, ale ČKS je vydávala za „důkazy vznešené ctnosti“ a prohlašovala, že vede lidi ve statečném boji proti této „přírodní pohromě“. Také o sobě dále hlásala, že je „úžasná, velkolepá a spravedlivá“.

Po Lušanském plenárním zasedání v roce 1959 byl generál Pcheng Te-chuaj¹² zbaven moci poté, co promluvil za čínské občany. Skupina

---

12 Pcheng Te-chuaj (1898–1974): čínský komunistický generál a politický vůdce.

vládních úředníků a zaměstnanců, kteří se opovážili nazvat věci pravými jmény, byla propuštěna, zatčena a vyšetřována. Potom se už nikdo neodvážil přiznat skutečný stav věcí. V období Velkého hladomoru úředníci zatajovali obrovské počty mrtvých, zemřelých na podvýživu, aby si nadále udrželi svá úřední místa. Provincie Kan-su dokonce odmítla potravinovou pomoc od provincie Ša-an-si a tvrdila, že má sama jídla přebytek.

Tento Velký hladomor by mohl být považován za zkoušku způsobilosti vládních úředníků Čínskou komunistickou stranou. Pokud odmítli říci pravdu tváří v tvář desítkám milionů hladovějících lidí, splnili kritéria ČKS. Strana si pak mohla být jistá, že ani lidské emoce, ani nebeské zákony již nesvedou tuto osobu z cesty ČKS. Když Velký hladomor skončil, zodpovědní úředníci v provinciích pouze sami sebe zkritizovali, čímž celou záležitost vyřešili. Li Ťing-čchüan, tajemník ČKS v provincii S'-čchuan, kde zemřely miliony lidí, byl povýšen na prvního tajemníka Úřadu Jihozápadní oblasti ČKS.

OD KULTURNÍ REVOLUCE PŘES MASAKR NA NÁMĚSTÍ TCHIEN-AN-MEN K FALUN GONGU

Kulturní revoluce byla formálně zahájena 16. května 1966 a trvala až do roku 1976. Toto období bylo dokonce i samotnou ČKS nazýváno „desetiletou katastrofou“. Chu Jao-pang, dřívější generální tajemník strany, později v interview, které poskytl jugoslávskému novináři, řekl: „Událostmi Velké kulturní revoluce bylo zasaženo téměř 100 milionů lidí, tedy desetina čínské populace.“

Fakta o politických kampaních od založení ČLR sestavená Centrem pro výzkum historie ČKS uvedla, že: „V květnu 1984, po 31 měsících intenzivního vyšetřování, ověřování a přehodnocování Ústředním výborem, jsou počty vztahující se ke kulturní revoluci tyto: 4,2 milionu lidí bylo zatčeno a vyšetřováno, 1,7 milionu lidí zemřelo nepřírozenou smrtí, 135 000 lidí bylo označeno za kontrarevolucionáře a popraveno, 237 000

Pcheng byl hlavním velitelem v korejské válce, místopředsdou Státní rady, členem politbyra a ministrem obrany v letech 1954–1959. Ze své funkce byl sesazen poté, co nesouhlasil s Maovým levičáckým přístupem na sjezdu ČKS v Lu-šanu v roce 1959.

lidí bylo zabito, 7,03 milionu lidí bylo zraněno nebo zmrzačeno při ozbrojených útocích a 71 200 rodin bylo rozbito.“ Statistiky sestavené ze zdrojů na úrovni krajů uvádějí, že v průběhu revoluce zemřelo 7,73 milionu lidí nepřírozenou smrtí.

Nehledě na množství lidí ubitých k smrti uvedl začátek kulturní revoluce do pohybu vlnu sebevražd. Mnoho významných intelektuálů, včetně Lao Šea, Fu Leje, Ťien Po-cana, Wu Chana a Čchu An-pchinga, si v té době vzalo život.

Kulturní revoluce byla horečnatě levičáckým historickým obdobím. Zabíjení se stalo způsobem, jak ukázat osobní revolucionářský postoj, takže prostředky na odstraňování „třídních nepřátel“ byly velmi kruté a brutální.

V kontrastu s událostmi kulturní revoluce současná politika „reformy a otevření“ dovolila, aby se informace dostaly do oběhu, což umožnilo zahraničním reportérům stát se přímými svědky masakru na náměstí Tchien-an-men. Diváci v zahraničí mohli vidět, jak tanky drtí vysokoškoláky zaživa.

O deset let později, 20. července 1999, zahájil Ťiang Ce-min pronásledování Falun Gongu. Ke konci roku 2002 potvrdily interní informace z vládních zdrojů, že počet utajených případů zabití v záchytných stanicích, pracovních táborech, centrech pro vymývání mozků, věznicích a klinikách pro slabomyslné přerostl počet 7000 a průměr zabitých byl 7 lidí denně.

Podle veřejných záznamů to vypadá, že zabíjení ČKS se oproti předchozím milionům mrtvých snižuje. Existují pro to dva důvody. Prvním je, že kultura ČKS zdeformovala mysl čínských lidí natolik, že se méně bouří, lépe ovládají a jsou cyničtí. Druhým je, že kvůli přehnané korupci a zpronevěře vládních úředníků upadla čínská ekonomika do stadia „transfuzní ekonomiky“, kdy závisí na zahraničním kapitálu, aby si udržela ekonomický rozvoj a sociální stabilitu. Ekonomické sankce po masakru na náměstí Tchien-an-men jsou v paměti ČKS stále čerstvé a strana ví, že veřejné zabíjení způsobí odnětí zahraničního kapitálu, což by mohlo totalitní režim ohrozit. Vraždění se ve skutečnosti nezmírnilo, jen důkazy, že jsou zabíjeni nevinní lidé, jsou nyní lépe utajovány – strana je pečlivě ukrývá.

II. MIMOŘÁDNĚ KRUTÉ ZPŮSOBY ZABÍJENÍ

Vše, co ČKS dělá, slouží pouze k získání a udržení moci. Čím více lidí je zabito, čím krutější jsou způsoby zabíjení, tím lépe slouží k zastrašování lidí. Tento teror začal již před čínsko-japonskou válkou.

MASAKR V SEVERNÍ ČÍNĚ BĚHEM VÁLKY S JAPONSKEM

Bývalý americký prezident Hoover, když doporučoval knihu *Nepřítel uvnitř* od pátera Raymonda J. de Jaeghera a americké spisovatelky Irene Corbally Kuhnové, řekl, že tato kniha úplně odhaluje teror komunistických hnutí a že by si ji měl přečíst každý, kdo touží porozumět této zlovolné síle.

V této knize z roku 1968 vyprávějí de Jaegher a Kuhnová o tom, jak ČKS použila násilí na zastrašování lidí, aby dosáhla jejich poslušnosti. Například jednoho dne strana vyzvala každého ve vesnici, aby se dostavil na náměstí. Učitelé přivedli žáky ze škol. Důvodem tohoto shromáždění bylo, aby lidé mohli zhlédnout popravu 13 mladých vlastenců. Po ohlášení vymyšlených obvinění nařídil komunistický funkcionář vyděšené učitelce, aby s dětmi začala zpívat vlastenecké písně. Za jejich zpěvu se místo tanečníků objevil na pódiu kat, který v ruce držel nabroušený nůž. Byl to nelítostný, silný mladý komunistický voják se svalnatými pažemi. Přistoupil ze zadu k první oběti, zvedl velkou ostrou čepel a sekl – první hlava spadla na zem. Vytryskl gejzír krve, hlava se kutálela po zemi a hysterický dětský zpěv se změnil v chaotický pláč a křik. Učitelka stále udávala rytmus, v naději, že děti nepřestanou zpívat, a její zvonek byl uprostřed všeobecného zmatku slyšet znovu a znovu.

Kat sekl třináctkrát a třináct hlav spadlo na zem. Pak se na pódium nahrnuli další vojáci, otevřeli obětem hrudníky a vyňali z nich srdce, určené na pozdější hostinu. Celá tato brutální scéna se odehrála před očima dětí, které při té hrůze bledly, a některé z nich začaly zvracet. Učitelka jim za to nejdříve hrubě vynadala a pak je seřadila, aby se vydaly zpět do školy.

Později de Jaegher často vídal, jak jsou děti nuceny sledovat popravy. Děti si na krvavé zabíjení zvykly, znečitlivěly, a některé si dokonce začaly toto vzrušení užívat.

Když ČKS měla dojem, že zabíjení už není dostatečně děsivé a vzrušující, vymyslela mnoho způsobů krutého mučení. Například byla oběť

nucena spolykat velké množství soli, aniž se mohla napít – trpěla až do chvíle, než zemřela žízni; případně byl člověk svlečen donaha a donucen válet se po skleněných střepech; nebo byl vhozen do díry vysekané v zamrzlé řece, kdy buď umrzl, nebo se utopil.

De Jaegher a Kuhnová se zmínili také o funkcionáři ČKS v provincii Šan-si, který vynalezl další příšernou metodu. Jednoho dne si při svých toulkách městem všiml obrovského vroucího kotle před jednou restaurací. Později zakoupil několik těchto kotlů a ihned nechal zatknout několik „antikomunistů“. Během spěšného soudu byly kotle naplněny vodou a přivedeny do bodu varu. Tři odsouzení byli ihned po procesu vysvěčeni a vhozeni do kotlů s vroucí vodou. V Pching-šanu se de Jaegher stal svědkem toho, jak byl starší muž zaživa stažen z kůže, zatímco zástupci ČKS přinutili jeho syna, aby mučení pozoroval a dokonce se na něm sám podílel. Ten viděl svého otce umírat v nesnesitelných bolestech a slyšel jeho křik. Členové ČKS polévali otcovo tělo octem a kyselinou, a poté z něj rychle stáhli celou kůži. Začali od zad, přes ramena, a brzy byla kůže z celého jeho těla stažena; ponechána byla pouze na hlavě. Muž zemřel během několika minut.

RUDÝ TEROR V „RUDÉM SRPNU“ A KANIBALISMUS V KUANG-SI

Poté, co ČKS získala absolutní moc nad zemí, vlna násilí neustávala. Během kulturní revoluce ještě zesílila.

18. srpna 1966 se Mao Ce-tung setkal s představitelem Rudé gardy na věži náměstí Tchien-an-men. Sung Pin-pin, dcera komunistického vůdce Sung Žen-čchiunga, připíchla Maovi odznak, který členové Rudé gardy nosili na rukávu. Když se Mao dozvěděl jméno dívky, které v překladu znamená „laskavá a vlídná“, řekl: „Potřebujeme více násilí.“ Sung si tedy změnila jméno na Sung Jao-wu (doslovný překlad je „chtít násilí“).

Násilné ozbrojené útoky se brzy rozšířily po celé zemi. Mladší generace, vychovaná v komunistickém ateismu, se ničeho nebála a ničím neznepokojovala. Pod přímým vedením ČKS a na Maův příkaz se z Rudých gard stali ignoranťští fanatici, kteří se stavěli nad platné zákony, bili lidi a vykrádali domovy po celé Číně. V mnoha oblastech bylo policií vyhlazeno všech „pět černých tříd“ (statkáři, bohatí rolníci, reakcionáři, nekalé

živly a pravičáci) včetně jejich rodin. Typický dokladem byl průběh události v kraji Ta-sing blízko Peking, kde bylo od 27. srpna do 1. září 1966 v třinácti obcích zabito celkem 325 lidí. Nejstarší oběti bylo 80 let, nejmladší měla pouze 38 dní. Bylo vyvražděno 22 kompletních rodin; nikdo nebyl ponechán na živu.

„Ubití člověka k smrti se stalo normálním jevem. Na ulici Ša-tan členové Rudé gardy mlátili starou paní železnými řetězy a koženými řemeny, až se nemohla vůbec hýbat. Přesto jí jedna členka gardy dále skákala po těle a po břicho. Žena na místě zemřela. ... Blízko Čchung-wen-mengu, když Rudá garda prohledávala dům jedné statkářky (osamělé vdovy), donutila všechny sousedy, aby každý donesl hrnec s vařící vodou, a tuto jí potom lili za krk, až bylo celé její tělo úplně opečeno. O několik dní později byla tato stará paní nalezena ve svém pokoji. Její tělo bylo pokryto červy. ... Používalo se mnoho způsobů zabíjení, včetně ubití k smrti obušky, sekání srpem, škrcení lanem apod. Způsob zabíjení malých dětí byl nejbrutálnější: vrah šlápl dítěti na jednu nohu a za druhou tahal, čímž dítě roztrhl napůl.“ (Z knihy Jü Luo-wena, *Vyšetřování masakru v Ta-singu*¹³.)

Kanibalismus v Kuang-si byl daleko nelidštější než ten v Ta-singu. Spišovatel Čeng I, autor knihy *Šarlatový památník*, tuto událost ve své knize rozdělil do tří období.

První období bylo úvodní, kdy byl teror utajován a držen v přitímní. Krajské zdroje zaznamenaly typickou scénu: o půlnoci se vrazi vplížili k oběti, kterou rozřízli, a vyňali z ní srdce a játra. Protože byli nezkušení a měli strach, uřízli omylem plíci, a tak se museli vrátit. Když měli srdce a játra uvařeny, někdo přinesl z domu omáčku, jiný koření, a pak všichni společně v tichosti jedli lidské orgány ve světle hořících kamen.

Druhé období bylo vrcholnou fází, kdy se hrůzné věci děly otevřeně a na veřejnosti. Starší zabijáci v této době získali zkušenosti, jak obětem vyříznout srdce a játra za živa, a učili to i ostatní, zatímco sami zdokona-

---

13 Masakr v Ta-singu se odehrál v srpnu 1966 během výměny stranických vůdců v Peking. V té době ministr veřejné bezpečnosti Sie Fu-č' pronesl projev na setkání s Úřadem veřejné bezpečnosti v Peking, týkající se nezasahování do útoků Rudých gard proti „pěti černým třídám“. Tento projev byl zanedlouho přednesen na schůzi Stálé komise Úřadu veřejné bezpečnosti v Ta-singu. Po schůzi Úřad veřejné bezpečnosti v Ta-singu okamžitě zareagoval a vytvořil plán na podnícení mas v Ta-singu na zabítí „pěti černých tříd“.

lovali své techniky. Například, když rozřízli živého člověka, stačilo, aby mu nařízli břicho do kříže, šlápli na tělo (pokud byl člověk přivázan ke stromu, tak ho kolenem udeřili do žaludku) a srdce a další orgány prostě vypadly. Hlavní zabiják měl nárok na srdce, játra a genitálie, zatímco ostatní sebrali to, co zbylo. Tyto „velkolepé“, strašlivé scény bývaly rámovány vyvěšenými vlajkami a transparenty se slogany.

Třetí období bylo naprostým šílenstvím, kdy se kanibalismus stal velmi rozšířeným hnutím. V kraji Wu-süan lidé nepřičetně pojídali jiné lidi, podobně jako psi požírající mrtvolky při epidemii. Většinou byly oběti nejdříve „veřejně odsouzeny“, hned poté byly zabity a snědeny. V momentě, kdy oběť spadla na zem, ať už byla mrtvá nebo ne, lidé vytáhli nože, které měli připraveny, obstoupili ji a ukrojili jakoukoli část, kterou se jim podařilo získat. V tomto období byli do kanibalismu zapojeni i téměř všichni obyčejní občané. Hurikán „třídních bojů“ vymetl z lidských myslí veškeré povědomí o tom, co je špatné a hříšné, a úplně odstranil jejich lidskou přirozenost. Kanibalismus se šířil jako epidemie a lidé si užívali tyto strašlivé hostiny. Jedly se jakékoliv části těla, včetně srdce, masa, jater, ledvin, ramen, chodidel a šlach. Lidská těla byla připravována nejrůznějšími způsoby, včetně vaření, dušení v páře, smažení, pečení a grilování... Lidé pili tvrdý alkohol nebo víno a při pojídání lidského masa hráli různé hry. V největším rozmachu tohoto období byla jídla z lidského masa nabízena i v jídelnách nejvyšší vládní organizace – Revolučního výboru kraje Wu-süan.

Lidé by se neměli mylně domnívat, že tyto oslavy kanibalismu byly zcela neorganizovaným chováním lidí. ČKS byla totalitní organizace, která kontrolovala naprosto každou část společnosti. Bez její podpory a manipulace by se kanibalistické hnutí nikdy neodehrálo.

V písni, ve které ČKS vychválila sama sebe, se zpívá: „Stará společnost¹⁴ změnila lidi v demony, nová společnost z nich udělala lidi.“ Avšak výše popsané zabíjení a kanibalistické slavnosti nám dokládají, že ČKS změnila lidi na zrůdy a demony a že ČKS je krutější než jakákoli zrůda nebo démon.

---

14 „Stará společnost“, jak ji ČKS nazývá, se vztahuje na období před rokem 1949 a „nová společnost“ odkazuje na období po roce 1949, kdy ČKS převzala moc nad zemí.

PRONÁSLEDOVÁNÍ FALUN GONGU

Jak Číňané vstoupili do věku počítačů a cest do vesmíru a mohou soukromě mluvit o lidských právech, svobodě a demokracii, mnoho lidí si začalo myslet, že odporná a příšerná zvěrstva jsou věcí minulosti. ČKS si oblékla civilní šaty a je připravena navázat kontakt se světem.

To vše je ale daleko od pravdy. Když ČKS zjistila, že existuje skupina, která se nebojí jejích krutých metod mučení a zabíjení, začala používat ještě šilenější prostředky. Touto pronásledovanou skupinou je Falun Gong.

Násilí Rudých gard a kanibalismus v provincii Kuang-si mířily na odstranění lidského těla, likvidaci člověka během několika minut nebo hodin. Praktikující Falun Gongu jsou mučeni, aby se vzdali své víry v „pravdivost, soucit a snášenlivost“. Kruté způsoby mučení trvají i několik dní, měsíců nebo dokonce let. Odhaduje se, že následkem krutého mučení již zemřelo více než 10 000 praktikujících Falun Gongu.

Stoupenci Falun Gongu, kteří přežili nejrůznější druhy mučení a unikli ze spárů smrti, zaznamenali více než 100 ukrutných způsobů týrání. Níže je uvedeno pouze několik případů.

Nejrozšířenějším způsobem mučení praktikujících Falun Gongu je bití. Policie a hlavní dozorcí ve věznicích bijí praktikující a podněcují k tomu i ostatní vězně. Mnoho praktikujících následkem toho ohluchlo, jejich ušní boltce byly bitím roztrhány a oči rozmáčkнутy, zuby vytlučeny a lebka, páteř, žebra, klíční kosti, pánev, ruce a nohy polámány; kvůli těžkým poraněním jim pak byly amputovány ruce a nohy. Mužům při mučení nelítostně drtí varlata a ženy kopají do genitálií. Pokud se praktikující nevzdají své víry, mučení pokračuje, dokud jim nepopraská kůže a maso se nevyhrne ven. Následkem takovýchto mučení jsou těla praktikujících zmrzačena a pokryta krví. Přesto na ně dozorcí stále lijí slané roztoky a dávají jim šoky elektrickými obušky. Směs pachu krve a spáleného masa a pronikavý bolestný řev jsou strašné. Mučitelé také používají plastové pytle, které přetáhnou praktikujícím přes hlavu, a vyhrožují jim udušením, pokud se nepodvolí.

Další metodou běžně používanou k mučení praktikujících Falun Gongu v čínských pracovních a převýchovných táborech jsou šoky elektrickými obušky. Policie používá elektrické obušky, aby praktikujícím pálila citlivá místa, jako jsou ústa, hlava, hrud', genitálie, boky, stehna, chodidla, ženám prsa a mužům penis. Dozorcí někdy dávají praktikujícím šoky ně-

kolika elektrickými obuškami zároveň; je cítit, jak se škvaří maso a poraněná místa zčernají. Někdy pálí obušky hlavu a konečník zároveň. Policie často používá 10 nebo i více elektrických obušků najednou a bije a pálí praktikující po velmi dlouhou dobu. Normální elektrický obušek má desetitisíce voltů. Když je použit, vyjde z něj modrý blesk a zvuk podobný zvuku statické elektřiny. Když proud prochází lidským tělem, člověk má pocit, jako by hořel nebo byl kousán hady. Každá rána tímto obuškem je velmi bolestivá, asi jako hadí uštknutí. Kůže oběti zčervená, popraská, spálí se a začne hnisat. Existují i daleko silnější elektrické obušky, které dají člověku ránu tak silnou, jako je úder kladivem do hlavy.

Policie také používá zapálené cigarety, aby praktikujícím páčila dlaně, tvář, chodidla, hrudník, záda, bradavky atd. Zapalovači jsou jim páleny ruce a genitálie. Speciálně vyrobené ocelové tyče jsou rozžhaveny do ruda, těmi jsou potom páleny nohy praktikujících. Na jejich obličejích jsou sypány rozžhavené uhlíky. Policie takto umučila praktikujícího, který byl i po nejkrutějším pálení stále naživu, dýchal a jeho tep byl znatelný. Oficiální zdroje poté prohlásily, že se upálil sám.

Ženy policisté bijí do prsou a genitálií. Z násilňují je, jak jednotlivě, tak i skupinově. Používají elektřinu na pálení jejich bradavek a genitálií. Pálí jim bradavky zapalovači, strkají jim do vagín elektrické obušky a dávají jim šoky. Svazují několik kartáčků na zuby dohromady, strkají jim je násilím do vagín a následně je uvnitř odírají a kroutí. Ruce praktikujících jsou spoutány za zády a do jejich bradavek jsou napíchány dráty, do kterých je přiváděn elektrický proud. Ženské praktikující jsou svlékány a vhažovány do cel přeplněných kriminálních, kteří je poté znásilňují.

Policisté praktikujícím násilím obléknou „svěrací kazajky“¹⁵, poté jim zkříží a sváží ruce za zády a přetáhnou jim je přes hlavu až k hrudi. Svá-

---

15 Svěrací kazajka je nástroj na mučení podobající se saku. Ruce oběti jsou překrouceny a sváženy lanem za zády a potom přetaženy přes hlavu dopředu; toto mučení ihned oběti zmrzačí ruce. Poté je oběť násilně oblečena do svěrací kazajky a pověšena za ruce. Hlavní následky tohoto krutého mučení jsou kosti zlomené v rami, loktech, zápěstích a zádech – ty pak způsobí, že oběť zemře v nesnesitelných bolestech. Několik praktikujících Falun Gongu zemřelo následkem tohoto mučení. Na níže uvedených odkazech najdete více informací: čínsky: <http://search.minghui.org/mh/articles/2004/9/30/85430.html>, anglicky: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html>.

žou jim nohy a pověsí je z okna, přičemž jim zacpou ústa látkou a nasadí jim sluchátka, aby nepřetržitě poslouchali propagandu očerňující Falun Gong. Podle svědectví se praktikujícím, kteří procházejí takovýmto mučením, brzy zlomí ruce a prasknou šlachy, to samé se stane s jejich rameny, zápěstími a lokty. Těm, kteří byli takto mučeni po dlouhou dobu, se úplně rozlomila páteř a zemřeli v nepředstavitelných bolestech.

Policie také umísťuje praktikující do kobek, které jsou plné odpadků. Kladivem jim vráží tenké bambusové tyčky pod nehty a nutí je žít v provlhlých celách plných červených, zelených, žlutých, bílých či jiných plísni, které jsou na stěnách, stropěch a podlaze a způsobují, že rány praktikujícím hnisají. Policisté používají psy, hady a škorpióny, aby útočili na praktikující. Také jim injekčně vpravují do těla drogy, které ničí nervový systém. Toto je pouze několik způsobů mučení, které se používají v pracovních táborech.

III. KRUTÝ BOJ UVNITŘ STRANY

Protože ČKS stojí na stranických principech a neřídí se morálkou a spravedlností, loajalita jejích členů (především starších funkcionářů) k nejsvrchovanějšímu vůdci je nejdůležitější otázkou. Proto strana zabíjením svých členů vytváří atmosféru hrůzy, aby ti, co přežijí, viděli, že když se nejvyšší diktátor chce někoho zbavit, pak tento člověk tragicky zemře.

Vnitřní boje komunistické strany jsou dobře známy. Všichni členové politbyra Komunistické strany Sovětského svazu, kromě Lenina, který zemřel, a samotného Stalina, byli v prvních dvou obdobích její vlády odsouzeni k smrti nebo spáchali sebevraždu. Popraveni byli tři z pěti maršálů armády, stejně jako tři z pěti vrchních velitelů, všech deset jejich zástupců, 57 z 85 velitelů armádních sborů a 110 z 195 oblastních velitelů.

ČKS vždy používala metodu „krutých bojů a nemilosrdných útoků“. Taková taktika se nezaměřuje pouze na lidi, kteří nejsou ve straně. Už v době revoluce v provincii Ťiang-si ČKS zabila tolik členů antibolševické armády¹⁶, že do válečných konfliktů, které následovaly, se mohlo zapojit

---

16 V roce 1930 Mao nařídil straně, aby zabila tisíce svých členů, vojáky Rudé armády a nevinné civilisty v provincii Ťiang-si ve snaze o upevnění své moci v oblastech kontrolovaných ČKS. Více informací najdete na: (čínsky): <http://kanzhongguo.com/>

jen mizivé procento přeživších. Ve městě Jen-an strana zahájila „očistnou kampaň“. Poté, co byla strana politicky ustavena, odstranila Kao Kanga, Žao Šu-š'ho¹⁷, Chu Fenga a Pcheng Te-chuaje. V průběhu kulturní revoluce byli odstraněni téměř všichni starší členové strany. Nikdo z dřívějších generálních tajemníků strany neskončil dobře.

Liou Šao-čchi, dřívější čínský prezident, který byl kdysi pro národ osobností číslo dva, tragicky zemřel. V den jeho sedmdesátých narozenin Mao Ce-tung a Čou En-laj¹⁸ řekli Wang Tung-singovi (veliteli Maovy osobní stráže), aby Liou Šao-čchioví donesl narozeninový dar – rádio, ze kterého si mohl vyslechnout oficiální vyhlášení závěrů 8. plenárního zasedání 12. ústředního výboru. Na něm Mao řekl: „Navždy vylučte toho vlastizrádce, špiona a odpadlíka Liou Šao-čchiho ze strany a pokračujte v odhalování a odsuzování zločinů velezrady, kterých se dopustil on a jeho pomocníci.“

Liou Šao-čchi byl psychicky zdrčen a jeho nemoci se prudce zhoršily. Protože byl po dlouhou dobu připoután k posteli a nemohl se hýbat, na krku, zádech, bocích a na patách měl bolavé hnisavé proleženiny. Když měl velké bolesti, chytil se čehokoliv – oblečení, předmětů nebo něčí ruky – a nechtěl se pustit, takže lidé mu pak dali do každé ruky tvrdou plastovou láhev. Když zemřel, tím, jak lahve ve středu držel a svíral, získaly tvar přesýpacích hodin.

V říjnu 1969 začalo celé tělo Liou Šao-čchiho hnisat a infekce začala vydávat silný zápach. Byl nesmírně hubený a na pokraji smrti. Ale zvláštní inspektor z Ústředního výboru strany mu nedovolil, aby se vysprchoval nebo aby hýbal tělem, kdyby se chtěl převléct. Namísto toho mu svlékli všechny šaty, zabalili jej do deky a letecky jej poslali z Pekingu do Kchaj-fengu, kde jej uzamkli v přízemí železobetonového bunkru. Když měl vysoké horečky, nejenže mu nedali žádné léky, ale ještě poslali pryč všechen ošetřující personál. Když Liou Šao-čchi zemřel, úplně ztratil svoji podobu, jeho vlasy byly půl metru dlouhé, bílé a rozčuchané. O dva dny později

---

[news/articles/4/4/27/64064.html](https://www.ckks.org/news/articles/4/4/27/64064.html).

17 Kao Kang a Žao Šu-š' byli oba členové Ústředního výboru ČKS. Po nepřijaté nabídce v bojích o moc v roce 1954 byli nařčeni, že se snaží rozdělit stranu, a následně z ní byli oba vyloučeni.

18 Čou En-laj (1898–1976) byl po Maovi druhou nejdůležitější postavou v historii ČKS. Byl vedoucím představitelem v ČKS a předsedou vlády ČLR od roku 1949 až do své smrti.

bylo jeho tělo spáleno způsobem, jakým se spalují lidé s těžkou infekční nemocí, a spolu s ním spálili jeho povlečení, polštář a všechny věci, které po něm zbyly. Na jeho úmrtní kartě je napsáno: Jméno: Liou Wej-chuang; Zaměstnání: nezaměstnaný; Důvod smrti: nemoc. Tak ČKS umučila prezidenta země bez udání jediného jasného důvodu.

IV. VYVÁŽENÍ REVOLUCE A ZABÍJENÍ LIDÍ V ZAHRANIČÍ

Kromě zabíjení lidí v Číně se při vývozu „revoluce“ ČKS všemi možnými způsoby mučení zapojila také do zabíjení Číňanů v zahraničí. Typickým příkladem jsou Rudí Khmerové.

Pol Potovi Rudí Khmerové působili v Kambodži pouze čtyři roky. Nicméně od roku 1975 do roku 1978 bylo v této malé zemi, která měla pouze okolo osmi milionů obyvatel, zabito více než dva miliony lidí, z toho přes 200 000 Číňanů.

Zločiny Rudých Khmerů jsou nesčetné, o nich se zde ale zmiňovat nebudeme. Musíme se však zmínit o jejich vztahu s ČKS.

Pol Pot uctíval Mao Ce-tunga. Začátkem roku 1965 čtyřikrát navštívil Čínu, aby osobně vyslechl Maovo učení. V listopadu 1965 Pol Pot přijel do Číny a tři měsíce se zdržel. Čchen Po-ta a Čang Čchun-čchiao s ním probírali teorie, jako např.: „Hlaveň pistole jako nástroj politické moci“, „Třídní boje“, „Diktatura proletariátu“ atd. Toto se později stalo základem jeho vlády v Kambodži. Když se vrátil domů, změnil jméno své politické strany na Komunistická strana Kambodže a založil revolucionářské základy podle modelu obklíčení měst z venkova, jaký používala ČKS.

V roce 1968 kambodžská komunistická strana oficiálně založila armádu. Na konci roku 1968 v ní sloužilo něco přes tři tisíce lidí. Ale v roce 1975, před útokem a zabráním města Phnom Penh, se z ní stala dobře vybavená a statečně bojující armáda s 80 tisíci vojáky. A to vše jen díky podpoře ČKS. Spisovatel Wang Sien-ken ve své knize *Dokumenty o podpoře Vietnamu a válce s USA* píše, že Čína předala v roce 1970 Pol Potově armádě zbraně pro 30 tisíc vojáků. V dubnu 1975 převzal Pol Pot moc nad hlavním městem Kambodže a o dva měsíce později jel do Peking, aby navštívil ČKS a vyslechl další instrukce. Je zřejmé, že kdyby zabíjení

Rudých Khmerů nebylo podpořeno teoriiemi ČKS a jejich hmotným zajištěním, nikdy by se neodehrálo.

Například poté, co kambodžská komunistická strana zabila oba syny prince Sihanuka, na příkaz Čou En-laje poslala Sihanuka poslušně do Pekingu. Bylo dobře známo, že když kambodžská komunistická strana zabíjela lidi, řídila se pravidlem „zabíjet také plod v ženě“, aby předešla jakýmkoliv možným problémům v budoucnosti. Pol Pot se podřídil Čou En-lajovým rozkazům bez protestu.

Stačilo jediné slovo, a Čou En-laj mohl zachránit Sihanukův život, ČKS však nic nenamítala proti zabití více než 200 000 Číňanů kambodžskou komunistickou stranou. V té době se kambodžští Číňané obraceli na čínskou ambasádu s prosbami o pomoc, ale ta je ignorovala.

V květnu 1998, když se v Indonésii ve velkém měřítku odehrávalo zabíjení a znásilňování čínského etnika, ČKS proti tomu nic nenamítala. Nenabídla žádnou pomoc, a dokonce zabránila průvníkům jakýchkoliv informací do Číny. Zdá se, že čínská vláda se ani trochu nestarala o osud Číňanů v zahraničí; nenabídla jim ani žádnou humanitární podporu.

V. NIČENÍ RODIN

Nelze nijak spočítat, kolik lidí zahynulo během politických kampaní ČKS. Kvůli blokádě informací a překážkám mezi jednotlivými regiony, etnickými skupinami a místními dialekty není možné zpracovat statistické studie. ČKS by takový průzkum samozřejmě nikdy neprováděla, tím by si kopala vlastní hrob. Když píše vlastní historii, ČKS přehlíží „detaily“.

Ještě hůře zjistitelný je počet rodin, které strana rozvrátila. V některých případech zemřel jeden člen a rodina byla rozbita. V jiných případech byla vyhlazena celá rodina. I když nikdo nezemřel, rodiny byly nuceny k rozvodům. Otec a syn nebo matka a dcera se často museli zřeknout rodinných svazků. Někteří byli zmrzačeni, jiní zešileli a někteří zemřeli v mladém věku na následky těžkých nemocí způsobených mučením. Záznamy těchto rodinných neštěstí jsou velmi neúplné.

Yomiuri News z Japonska vydaly jednou reportáž o tom, jak ČKS pronásledovala více než polovinu čínské populace. Pokud je to pravda, počet zničených rodin by se pohyboval okolo 100 milionů.

Příběh Čang Č'-sin se stal díky spoustě reportáží všeobecně známým. Mnoho lidí ví, že protrpěla fyzické mučení, skupinové znásilnění a psychické mučení. Nakonec zešléla a byla zastřelena poté, co jí bylo podříznuto hrdlo. Mnoho lidí ale možná neví, že za touto tragédií je skryt další krutý příběh – její rodina se musela zúčastnit „studijního setkání pro rodiny těch, co čekali na smrt“.

Dcera Čang Č'-sin, Lin Lin, na tuto událost na jaře 1975 vzpomínala s těmito slovy: „Člověk od soudu v Šen-jangu nahlas pronesl: ‚Tvoje matka je opravdu nezdočná kontrarevolucionářka. Odmítá přijmout reformu a je nenapravitelně zatvrzelá. Je proti revolučnímu směru proletariátu našeho velkého vůdce, předsedy Maa. Kvůli nepřebornému množství zločinů, které spáchala, zvažuje naše vláda zvýšení trestu. Když bude popravena, jaký bude tvůj postoj?‘ Byla jsem v šoku a nevěděla jsem, jak odpovědět. Zlomilo mi to srdce. Ale předstírala jsem, že jsem klidná, a pokoušela se zadržet slzy. Otec mi řekl, že bychom před ostatními neměli brečet, jinak už bychom neměli žádný způsob, jak se zříci našeho vztahu k mámě. Otec za mě odpověděl: ‚Pokud je to takto, vláda může udělat, co uzná za vhodné.‘“

Ten člověk od soudu se zeptal znovu: ‚Dojdete si pro její tělo, když bude popravena? Vyzvednete si její ostatky ve vězení?‘ Sklonila jsem hlavu a neříkala nic. Otec za mě odpověděl znovu: ‚Nic nepotřebujeme.‘ ... Otec držel mě a bratra za ruku a vyšli jsme ven z okresního motelu. Potáčeli jsme se domů v kvílící sněhové vánici. Nic jsme nevařili; otec rozlomil jedinou kukuřičnou housku, co jsme měli doma, a podal ji mně a bratrovi. Řekl: ‚Snězte to a běžte brzy spát.‘ Potichu jsem si lehla na hliněnou postel. Otec seděl na stoličce a omámeně zíral do světla. Po chvíli se podíval na postele a myslel si, že už spíme. Vstal, tiše otevřel kufr, který jsme si přivezli z našeho starého domova v Šen-jangu, a vytáhl matčinu fotografii. Podíval se na ni a nemohl se ubránit slzám.

Vstala jsem z postele, položila hlavu otci do dlaní a začala hlasitě plakat. Otec mě zlehka pleskl a řekl: ‚Nech toho, sousedé to nesmí slyšet.‘ Bratr vstal, když zaslechl můj pláč. Otec nás oba držel pevně v náručí. Nevím, kolik slz jsme té noci uronili, vím jen, že jsme se nemohli ani svobodně vyplakat.“¹⁹

---

19 Ze zprávy Nadace pro výzkum lao-kaj (12. října 2004): <http://www.laogai.org/>

Jeden univerzitní učitel měl šťastnou rodinu, ale ta zažila neštěstí spojené s kampaní na potlačení antipravičáckého hnutí. V době tohoto hnutí se žena, která se později stala jeho manželkou, scházela s mužem, který byl označen za pravičáka. Její milý byl poté poslán do vzdálené oblasti, kde velmi trpěl. Protože jako mladá dívka nemohla jít s ním, vzdala se jej a provdala se za učitele. Když se její milovaný konečně vrátil zpět do jejich města, tato žena, nyní matka několika dětí, nenacházela způsob, jak odčinit svou zradu z minulosti. Trvala na rozvodu se svým manželem, aby usmířila své špatné svědomí. V té době bylo tomuto učiteli přes padesát let; nedokázal přijmout tuto náhlou změnu a zešílel. Běhal vysvlečený donaha po celém městě v naději, že „najde místo, kde bude moci začít nový život“. Žena nakonec opustila jeho i děti. Mnohá bolestivá odloučení nařízená stranou vytvořila neřešitelný problém, nevléčitelnou nemoc společnosti, která beznadějně prohloubila vzdálenosti mezi lidmi.

Rodina je základním článkem čínské společnosti. Je také poslední oporou a útočištěm tradičních hodnot před kulturou strany. Proto je ničení rodin v historii násilí ČKS tou nejkrutější věcí. ČKS jako jediná vlastní všechny společenské prostředky; proto, když se člověk postaví diktatuře, bude ihned nucen bojovat o přežití, bude odsouzen celou společností a připraven o svoji důstojnost. Když lidé bojují s nespravedlností, rodina tvoří jejich jediné bezpečné útočiště. Ale taktika ČKS, aby všichni členové rodiny nesli následky činů jednoho z nich, udržovala členy rodin ve vzájemné neshodě; jinak by riskovali, že budou také označeni za oponenty proletariátu. Čang Č'-sin byla nucena se rozvést. Pro mnoho lidí byla zrada členů rodiny – udání, rozbroje, veřejné odsouzení anebo obžalování – poslední kapkou do poháru hořkosti. Zlomilo to jejich ducha a mnoho lidí v důsledku toho spáchalo sebevraždu.

VI. ZPŮSOBY A NÁSLEDKY ZABÍJENÍ

IDEOLOGIE ZABÍJENÍ ČKS

ČKS se vždy v rozvíjení ideálů marxismu-leninismu považuje za velmi talentovanou a tvůrčí, ve skutečnosti však vytváří zlo, jaké nemá v ději-

---

news2/newsdetail.php?id=391 (v čínštině).

nách lidstva obdoby. Zakládá si na komunistické ideologii sociální jednoty, aby podvedla společnost a intelektuály, a používá výsledky vědy a technologický rozvoj k popření víry a k propagaci naprostého ateismu. Uplatňuje komunistickou ideologii, aby znemožnila osobní vlastnictví, a Leninovu teorii a praxi násilné revoluce, aby vládla zemi. Zároveň stále více posiluje nejzkaženější část čínské kultury, tu, která rouhačsky bojuje se základními čínskými tradicemi.

ČKS vynalezla úplnou teorii a operační strukturu „revoluce“ a „nepřetržitě revoluce“ pod diktaturou proletariátu; použila tento systém, aby změnila společnost a zajistila diktaturu strany. Její teorie má dvě části – ekonomický základ a filozofickou nadstavbu (kulturu vládnoucí strany) pod nadvládou proletariátu. Podle této teorie ekonomický základ ovlivňuje filozofickou nadstavbu, ale filozofická nadstavba může mít zpětný vliv na tento ekonomický základ. Aby posílila tuto nadstavbu, a především svůj vliv, musela strana nejdříve začít revoluci od ekonomického základu, což obnášelo:

1. Zabíjení vlastníků půdy jako řešení problému výroby²⁰ na venkově;
2. Zabíjení kapitalistů jako řešení problému výroby ve městech.

Na úrovni nadstavby bylo zabíjení použito opakovaně, aby si strana udržela absolutní kontrolu v oblasti ideologie. To obnášelo:

1. Vyřešení otázky politického postoje intelektuálů ke straně

ČKS opakovaně zahajovala kampaně na reformování myšlenek intelektuálů. Obvinila intelektuály z buržoazního individualismu, buržoazních ideologií, apolitických názorů, beztřídní ideologie, liberalismu atd. Vymýváním mozků je připravila o důstojnost a zničila jejich svědomí. Takřka úplně vymýtila jejich nezávislé myšlení a mnoho jejich dobrých vlastností. Než přišla strana, intelektuálové vyznávali ušlechtilé hodnoty, jako: „Neoddat se výstřednostem v bohatství a slávě ani se neodklonit od svého cíle v chudobě a ústraní, a nesklonit se před nadvládou.“²¹ „Člověk

---

20 Jeden ze tří nástrojů (výrobní prostředky, technika výroby a výrobní vztahy), kterými Marx analyzoval společenské třídy. Výrobní vztahy se týkají vztahu mezi lidmi, kteří vlastní výrobní nástroje, a těmi, kteří je nemají, jako např. vztah mezi statkářem a rolníkem, nebo vztah mezi kapitalistou a dělníkem.

21 Mencius, *Knihy třetí*.

by se měl nejdříve starat o blaho státu a až nakonec žádat svůj podíl štěstí.²² „Každý obyčejný člověk by se měl cítit zodpovědný za úspěchy nebo nezdary svého národa.“²³ A také: „Když je šlechtetný člověk v ústraní, zdokonaluje sám sebe, když je šlechtetný člověk na význačné pozici, zdokonaluje celou zemi.“²⁴

2. Zahájení kulturní revoluce a zabíjení lidí, aby ČKS získala absolutní kulturní a politickou moc

ČKS nejdříve začala kampaně masového charakteru uvnitř a vně strany a začala likvidovat osobnosti literatury, umění, divadla, dějepisné vědy a školství obecně. Na začátku ČKS zavraždila několik známých lidí, mezi nimi např. autory „Vesnice Tří rodin“²⁵, Liou Šao-čchia, Wu Chana, Lao Šea a Tchien Po-cana. Později se zabíjení rozrostlo na „malou skupinku uvnitř strany“ a „malou skupinku uvnitř armády“, a nakonec to vyústilo v situaci, kdy se lidé v celé zemi, včetně těch uvnitř strany a armády, zabíjeli navzájem. Ozbrojené útoky odstraňovaly „nepřátele strany“ fyzicky, kulturní útoky je ničily mentálně. Šlo o extrémně chaotické a násilné období vlády ČKS. V krizích strana potřebovala oživit svou moc a podněcovala zesílení démonické stránky lidské povahy na samotné maximum. Každý mohl libovolně zabít ve jménu „revoluce“ a „obranu Maova revolučního směru“. Takové celonárodní ničení lidské přirozenosti bylo nevídané.

3. Masakr spáchaný ČKS na náměstí Tchien-an-men 4. června 1989 byl odpovědí na demokratické nároky

Toto bylo poprvé, kdy ČKS veřejně zabíjela civilisty, aby potlačila protesty proti zpronevěře, korupci a tajným dohodám mezi vládou a obchodníky. Spolu s protesty byly vzneseny požadavky na svobodu tisku, projevu a shromažďování. V průběhu masakru na náměstí Tchien-an-men ČKS

---

22 Fan Čung-jen (989–1052), přední čínský pedagog, spisovatel a vládní úředník z dynastie Severní Sung. Úryvek pochází z jeho známé prózy *Šplhání na věž Jüe-jang*.

23 Ku Jen-wu (1613–1682), významný učenec rané dynastie Čching.

24 Mencius, *Kniha sedmá*.

25 Vesnice Tří rodin byl literární pseudonym tří spisovatelů v 60. letech, Teng Kchua, Wu Chana a Liao Mo-šiho. Wu byl autorem hry *Chaj Žuej rezignuje na svoji funkci*, kterou Mao chápal jako politickou satiru na svůj vztah s generálem Pcheng Te-chua-jem.

dokonce zinscenovala, jak lidé pálí vojenská vozidla a zabíjejí vojáky, aby podnítila nenávisť mezi vojáky a civilisty, což vedlo k tragédii, ve které Lidová armáda zmasakrovala vlastní občany.

4. Zabíjení lidí s různým náboženským vyznáním

Pro ČKS je životně důležité ovládat víru lidí. Aby se jí na počátku její vlády povedlo různými bludy lidi podvést, začala odstraňovat veškerá náboženství a vyznání. Když se ČKS setkala s duchovní vírou nové éry – s Falun Gongem – znovu vytáhla svůj řeznický nůž. Započala pronásledování Falun Gongu tak, že zneužila principy „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“ a skutečnost, že praktikující nelžou, nepoužívají násilí a nezpůsobují žádnou společenskou nestabilitu. Když ČKS získala zkušenost s pronásledováním Falun Gongu, pokročila i v ničení lidí jiných vyznání. Ťiang Ce-min a ČKS tentokrát vystoupili sami a přímo, aby zabíjeli, vyhnuli se použití jiných lidí nebo skupin.

5. Zabíjení lidí, aby pravda zůstala skryta

Občanské právo znát pravdu je dalším slabým místem ČKS; zabíjí lidi proto, aby blokovala informace. V minulosti byl „poslech vysílání nepřátelského rádia“ těžkým zločinem, za který mohli být lidé uvězněni. V poslední době, kdy byly státní satelity nebo kabelové televizní systémy opakovaně „napíchnuty“, aby mohla být lidem v Číně odhalena pravda o pronásledování Falun Gongu, Ťiang Ce-min vydal tajný rozkaz „zabíjet bez milosti“. Liou Čcheng-tün, který provedl jeden z těchto vstupů do médií, byl umučen k smrti. ČKS zmobilizovala Úřad 610 (organizaci podobnou gestapu nacistického Německa, která byla vytvořena za účelem pronásledování Falun Gongu), policii, prokurátory, soudy a systém internetové policie, aby mohla lidi lépe monitorovat.

6. Strana usiluje o vlastní zájmy za cenu odepření práva na život

Teorie nepřetržité revoluce vlastně znamená, že se ČKS nikdy nevzdá své moci. V současné době vytvořily korupce a zpronevěra uvnitř ČKS mnoho konfliktů mezi absolutní mocí strany a právem lidí na život.

Když se lidé zorganizují, aby ochránili svá práva, ČKS použije násilí a bude mávat řeznickým nožem před tváří takzvaných „vůdců“ těchto hnutí. Pro tyto účely má připraveno 100 milionů ozbrojených policistů.

V dnešní době je ČKS na zabíjení připravena daleko lépe než v době masakru na náměstí Tchien-an-men 4. června 1989. V té době musela narychlo zmobilizovat své vojenské síly. Ale spolu s tím, jak ČKS tlačí své lidi do slepé uličky, natlačila tam i sebe sama. ČKS se dostala do bodu takové zranitelnosti, že (jak říká čínské přísloví) „když fouká vítr, považuje i stroje a trávu za nepřátele“.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ČKS je zlovolný duch obývající tuto zemi. Je jedno, jak se v různých obdobích a na různých místech proměňuje a rozdílně chová. ČKS zabíjela lidi v minulosti, zabíjí je dnes a bude v zabíjení pokračovat i v budoucnosti, aby si udržela absolutní moc.

RŮZNÉ ZPŮSOBY ZABÍJENÍ ZA RŮZNÝCH OKOLNOSTÍ

A. Propaganda před akcí

V závislosti na různých časových obdobích používala ČKS různé způsoby zabíjení. Ve většině případů ČKS předtím, než někoho zabila, nechala svou oběť očernit státní propagandou. Potom řekla: „Pouze trest smrti mohl ulevit pobouření lidí“, jako by lidé po ČKS požadovali, aby zabíjela. Ve skutečnosti ČKS pobouření lidí sama podněcovala.

Například drama *Bělovlasá dívka*²⁶, které úplně překroutilo lidovou legendu, bylo použito jako nástroj v propagandistických kampaních. Příběhy o lichvě a vodních žalářích, o kterých se mluví v dramatu *Liou Wen-cchaj*, jsou také všechny smyšlené. Účelem těchto překroucených povídek bylo, aby se lidé „naučili“ nenávidět statkáře. ČKS běžně demonizovala své nepřátele, dokonce i čínského prezidenta. V lednu 2001 ČKS zinscenovala „sebeupálení“ na náměstí Tchien-an-men, aby podnítila nenávist lidí vůči Falun Gongu, a pak zdvojnásobila svou masivní likvidační kampaň proti němu. ČKS nejenže změnila způsoby zabíjení lidí, ale dokonce je zdokonalila využitím nových informačních technologií. Dříve ČKS podváděla lidi pouze v Číně, dnes klame lidi po celém světě.

---

26 Děj *Bělovlasé dívky* byl původně o nesmrtelné bytosti a neměl nic do činění s třídními konflikty. Avšak perem spisovatelů ČKS byla tato hra změněna na „moderní“ drama, operu a balet, které byly použity na podněcení třídní nesnášenlivosti.

B. Podněcování davů, aby zabíjely lidi

ČKS nejen zabíjí lidi mechanismy své diktatury, ale také je provokuje, aby se zabíjeli navzájem. I kdyby ČKS měla nějaká omezení, když se zabíjením začala, v době, kdy podněcovala lidi, aby se do něj zapojili, už nic nemohlo toto vraždění zastavit. Například, když ČKS zahájila svou pozemkovou reformu, povolila všem krajským úřadům pozemkové reformy popravovat statkáře, jak je libo.

C. Zničení ducha člověka, předtím než zabíjí jeho fyzické tělo

Dalším zvykem je zničit v člověku jeho ducha předtím, než je zlikvidován fyzicky. V dějinách Číny ani vládcí té nejkřutější dynastie čínské historie, Čchin (221–207 př. n. l.), neničili lidského ducha. ČKS nikdy nedala lidem příležitost, aby zemřeli jako mučedníci. Jejich taktikou bylo zmírnění rozsudku těm, kteří se přiznali, a jeho zpřísnění těm, kteří odporovali. „Sklonění hlavy jako přiznání zločinu je jediný způsob, jak přežít.“ ČKS nutí lidi, aby se vzdali svých názorů a víry, nutí je zemřít bez důstojnosti. Ti, kteří by zemřeli důstojně, by povzbudili další. Pouze, když lidé zemrou velmi ponižujícím a ostudným způsobem, jediné pak ČKS dosáhne svého cíle – ovládnout masy. Důvodem, proč ČKS pronásleduje Falun Gong tak krutě a zuřivě, je to, že praktikující Falun Gongu považují svou víru za důležitější než svůj život. Když se ČKS nepodařilo zničit jejich důstojnost, udělala vše pro to, aby mučila jejich fyzická těla.

D. Utiskování lidí použitím metody spojenectví a nepřátelství

ČKS při svém útisku používá metody „cukru a biče“ – s jedněmi se přátelí, zatímco druhé bije. ČKS se stále snaží napadat malou část populace, okolo pěti procent. Většina společnosti je podle ní dobrá, jen potřebuje být vychovávána. Výchovné metody ČKS můžeme rozdělit do dvou skupin: metoda hrůzovlády a metoda laskavosti. První z nich využívá strachu, aby lidé věděli, že ti, kdo se postaví straně, nedopadnou dobře, a také je nutí stranit se těch, kteří se do sporu s komunistickou stranou dostali v minulosti. Druhá lidi nabádá, aby si získali důvěru strany a aby s ní byli v souladu, pak budou nejen v bezpečí, ale možná budou i povýšeni nebo získají jiné výhody. Lin Piao jednou řekl: „Malá část [potlačena] dnes a malá část zítra, a za chvíli to bude dohromady velká část.“

Ti, kteří se radovali, že přežili jednu čistku, se většinou stali oběťmi té následující.

E. Likvidace potenciálních hrozeb v zárodku a tajné mimosoudní zabíjení

V nedávné době ČKS přijala modely „vyhlazení problému v zárodku“ a „utajeného nezákonného zabíjení“. Například stávky dělníků a protesty rolníků se stávají stále běžnějšími, a tak ČKS odstraňuje taková hnutí ještě předtím, než se rozrostou, a to tak, že zatkne jejich „vůdce“ a odsoudí je ke krutým trestům. Jak se svoboda a lidská práva stávají ve světě běžným a samozřejmým trendem, ČKS se neodvažuje odsoudit žádného praktikujícího k trestu smrti. Avšak po Ťiang Ce-minově prohlášení, že „nikdo není zodpovědný za smrt praktikujícího Falun Gongu“, jsou praktikující Falun Gongu zabíjeni po celé zemi. Ačkoli čínská ústava garantuje občanům právo apelovat, ČKS používá tajnou policii nebo najímá vrahy, aby praktikující, kteří přicházejí apelovat, zastavili, zatkli, uvěznil v pracovních táborech či v lepším případě poslali zpět domů.

F. Zabití jednoho člověka pro výstrahu ostatním

Příklady tohoto jsou pronásledování Čang Č'-sin, Jü Luo-kchea a Lin Čao.²⁷

G. Skrývání pravdy o zabíjení pomocí umlčování

Známí lidé s mezinárodním vlivem jsou obvykle umlčeni, ale ne zabiti. Účelem toho je skrýt zabití těch, kteří nemají žádný vliv ani moc a je-

---

27 Čang Č'-sin byla intelektuálka, kterou ČKS během kulturní revoluce umučila za kritizování Maova selhání při Velkém skoku vpřed a za to, že otevřeně říkala pravdu. Vězeňští dozorcí ji často svlékali donaha, svazovali jí ruce za zády a vhažovali ji do mužských cel, kde byla skupinově znásilňována, až zešléla. Vedení věznice mělo obavy, že by během popravky vykřikovala nějaké slogany, a tak jí předtím nechalo proříznout hrdlo. Jü Luo-kche byl lidskoprávní myslitel a aktivista, který byl zabit ČKS během kulturní revoluce. Jeho monumentální esej *O rodinném zázemí* napsaná 18. ledna 1967 se těšila nejširší a nejdéle odezvě ze všech esejí, které odrážely nekomunistické názory za kulturní revoluce. Lin Čao byla pekingská vysokoškolská studentka žurnalistiky, která byla v roce 1957 označena za pravičačku kvůli svému nezávislému myšlení a otevřené kritice komunistického hnutí. Byla obviněna z konspirace s cílem svrhnutí diktatury lidové demokracie a v roce 1960 ji uvěznil. V roce 1962 byla odsouzena na 20 let vězení. 29. dubna 1968 byla zabita jako kontrarevolucionářka.

jichž smrt nebude veřejnost zajímat. Například během kampaně na potlačení reakcionářů ČKS nezabila vysoce postavené generály Kuomintangu, jako byli Lung Jün, Fu Cuo-i a Tu Jü-ming, a místo toho vraždila úředníky a vojáky nižších vrstev KMT. Dlouhodobé zabíjení ČKS zničilo duše čínských lidí. Dnes je v Číně mnoho lidí, kteří mají sklon k zabíjení. Když se odehrál teroristický útok na USA dne 11. září 2001, mnoho Číňanů se z toho na internetových stránkách radovalo. Zastánci „totální války“ proti USA a západnímu bloku byli všude a rozsávali mezi lidmi strach.

ZÁVĚR

Kvůli informační blokadě ČKS není možné zjistit, kolik lidí přesně zemřelo následkem různých pronásledování, která se během vlády komunistů odehrála. Jen ve výše zmíněných čistkách zemřelo přes 60 milionů lidí. Navíc ČKS zabíjela příslušníky etnických menšin v Sin-tiangu, Tibetu, Vnitřním Mongolsku, Jün-nanu a dalších místech; informace o těchto vražedných incidentech jsou těžko zjistitelné. Deník *The Washington Post* odhadl počet lidí, které ČKS pronásledovala na smrt, na celých 80 milionů.

Kromě počtů těch, kteří zemřeli, nelze přesně stanovit ani to, kolik lidí bylo zmrzačeno, psychicky onemocnělo, bylo dohnáno k šílenství a depresím nebo vyděšeno k smrti protřpěným pronásledováním. Každá smrt je tragédií, která zanechala nekonečný smutek v duších členů rodiny oběti.

Japonské *Yomiuri News* jednou uveřejnily reportáž, ve které stálo, že průzkum centrální čínské vlády ve všech 29 provinciích a přímo ovládaných městech v té době ukázal, že okolo 600 milionů lidí se stalo přímými oběťmi kulturní revoluce nebo jí bylo negativně ovlivněno. To znamená zhruba polovinu čínské populace. Stalin jednou řekl: „Smrt jednoho člověka je tragédie. Smrt jednoho milionu lidí je statistika.“ Když se zjistilo, kolik lidí zemřelo hladu v provincii S'-čchuan a Li Ťing-čchuan, dřívější tajemník komunistické strany v S'-čchuanu poznamenal: „Ve které dynastii neumírali lidé?“ Mao Ce-tung řekl, že: „Oběti jsou nevyhnutelné v jakémkoliv boji. Smrt je častá.“ To je výsledek komunistického ateistického pohledu na život. Proto při perzekuci, kterou v Sovětském svazu vedl Sta-

linův režim, zahynulo 20 milionů lidí – deset procent populace SSSR. ČKS zavraždila na 80 milionů lidí, což je také téměř deset procent populace (v období konce kulturní revoluce). Rudí Khmerové vyhladili dva miliony lidí, tedy jednu čtvrtinu populace Kambodže. V Severní Koreji zemřel při hladomoru milion obyvatel. To jsou krvavé dluhy komunistických stran ve světě.

Kulty zla obětují lidi a jejich krev používají k uctívání zlých duchů. Komunistická strana od doby svého vzniku nepřetržitě zabíjí – když nemohla zabít ty, kteří byli mimo stranu, zabíjela své vlastní lidi – aby si oživila své „třídní boje“, „vnitrostranické boje“ apod. Strana klade na obětní oltář svého kultu zla i vlastní generální tajemníky, vůdce vojsk, generály, ministry a další.

Mnoho lidí si myslí, že bychom měli dát ČKS čas, aby se změnila sama. Říkají, že se ve svém zabíjení v poslední době docela krotí. Přesto, i když zabijete jen jednoho člověka, stále ještě zůstáváte vrahem. Z širší perspektivy je její režim na zabíjení založený. ČKS zabíjí tolik lidí, kolik je potřeba, aby si udržela moc. Její činy jsou nepředvídatelné. Když lidé ztratí silný pocit strachu, ČKS jich zabije více, aby v nich probudila pocit hrůzy. Když se lidé strany opravdu bojí, stačí pár mrtvých, aby se tento pocit mezi lidmi udržel. Aby byl pořádek udržen, stačí, když strana ohlásí svůj úmysl zabíjet. Poté, co lidé zažili bezpočet politických hnutí a čistek, vytvořili si reakci podmíněného reflexu na teror ČKS, a zabíjení už není dokonce ani potřeba zmiňovat. Dokonce postačuje, když propagandistická mašinérie ČKS začne kritizovat masy – lidé si ihned automaticky obnoví vzpomínky na zabíjení.

Kdykoli se pocit hrůzy u lidí oslabí, ČKS upraví intenzitu zabíjení. Počet zabitých sám o sobě není důležitý; důležitá je kontinuita jejího zabíjení. ČKS se nestala vládě ani se nezbavila svého reznického nože. To jen lidé se stali poslušnějšími. Jak jednou lidé povstanou a žádají více, než je pro ni přípustné, ČKS nebude váhat zabíjet.

Náhodné vraždění je neúčinnější metodou, jak šířit strach, což je cíl, kterého ČKS potřebuje dosáhnout. Ve velkých historických čistkách byly identita oběti, podstata jejího zločinu a průběh soudního procesu s obžalovaným záměrně utajovány. Aby se vyhnuli ohrožení sebe sama, lidé často omezili své projevy a činy na „bezpečnou“ úroveň. Tato autocenzura dokonce překonala tu, kterou na lidi uvalila ČKS. To je důvod, proč se lidé

v každém hnutí přikláněli „k levičáckému spíše než k pravičáckému“ chování, následovali přání vlády a částečně se čistek i účastnili. Každá úroveň vládních úředníků se snažila hnutí rozšířit, aby si zajistila vlastní bezpečnost, proto čím nižší úroveň, tím byla kampaň krutější. Toto celonárodní dobrovolné zesilování teroru pramenilo z principu náhodného výběru obětí, jaký ČKS uplatňuje.

ČKS se ve své dlouhé historii zabíjení přeměnila na zvráceného masového vraha. Zabíjením ukájí svou zvrhlou touhu po absolutní moci nad lidskými životy. Zabíjením uklidňuje svůj nejniternější strach. Zabíjením potlačuje společenský neklid a nespokojenost, způsobenou jejími dřívějšími vraždami. Směsice krvavých dluhů ČKS znemožnila, aby její záležitost mohla být nějak shovívavě rozřešena. ČKS může jen dále pokračovat v silném útisku a totalitním způsobu vlády, aby se udržela naživu až do poslední chvíle. Navzdory příležitostným přeměnám, kdy ČKS odškodnila oběti svého vraždění, se její krvežíznivá povaha nikdy nezměnila. Je ještě méně pravděpodobné, že se změní v budoucnosti.